

บทวิเคราะห์

เรื่อง แนวคิดการแข่งขันสะสมอาวุธของ Samuel Huntington ต่อภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ตอนที่ 2

3. บทวิเคราะห์เรื่องการแข่งขันสะสมอาวุธในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในขณะที่ นักวิชาการส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไม่ได้อยู่ในปรากฏการณ์การแข่งขันสะสมอาวุธ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าภูมิภาคนี้อยู่ในช่วงต้นของการแข่งขันสะสมอาวุธ ด้วยเหตุผล 4 ประการ และจะนำเสนอการวิเคราะห์แนวโน้มในอนาคตอีก 1 ประการ ดังต่อไปนี้

3.1. จากงานเขียนของ Huntington ที่ศึกษาในช่วง ยุโรปปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เป็นหลัก หากลองนำมาเทียบบริบทปัจจุบันของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พบข้อมูลดังแสดงในตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบดังต่อไปนี้

ยุคสมัย ปัจจัยต่างๆ	ยุโรปช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1890- ค.ศ. 1915)	เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ช่วงปลายศตวรรษที่ 20 จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 1990- ค.ศ. 2015)
1.รูปแบบการเมืองการปกครองของรัฐส่วนใหญ่	ประชาธิปไตยและสังคมนิยมที่มีลักษณะอำนาจนิยม/ สมบูรณาญาสิทธิราชย์	ประชาธิปไตยและสังคมนิยมที่มีลักษณะอำนาจนิยม/ สมบูรณาญาสิทธิราชย์
2.บทบาทของสหรัฐอเมริกาต่อรัฐในภูมิภาค	นโยบายแยกตัวเป็นอิสระหรือแยกอยู่โดดเดี่ยว (ในชื่อ American Isolationism)	เริ่มถอนตัวออกเมื่อสิ้นสุดสงครามเวียดนาม และหมดภารกิจในการปิดล้อมสหภาพโซเวียต (ในชื่อ US Drawdown)
3.จำนวนประเทศในภูมิภาค	10 ประเทศ	11 ประเทศ
4.ระดับความไว้นื้อเชื่อใจระหว่างรัฐ/สำนักทางการเมืองของประชาชน	ขัดแย้งและหวาดระแวงกันโดยมีความร่วมมือกันอย่างหลวมๆ/ ประชาชนมีระดับชาตินิยมรุนแรง	ขัดแย้งและหวาดระแวงกันโดยมีความร่วมมือกันอย่างหลวมๆ/ ประชาชนมีระดับชาตินิยมรุนแรง

5.ลักษณะทางภูมิศาสตร์	มีทั้งประเทศบนแผ่นดินใหญ่และบนเกาะ/ ล้อมรอบด้วยทะเลเมดิเตอร์เรเนียน/ทะเลบอลติก/ ทะเลเหนือ/ ช่องแคบอังกฤษ	มีทั้งประเทศบนแผ่นดินใหญ่และบนเกาะ/ ล้อมรอบด้วยทะเลจีนใต้/ ช่องแคบสุมาตรา/ ช่องแคบมะละกา
6.รูปแบบการแข่งขันสะสมอาวุธ	เริ่มการแข่งขันสะสมอาวุธจากกำลังรบทางบกแล้วเปลี่ยนมาเป็นกองกำลังทางเรือ ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยใช้การลอกเลียนและการเทียบเคียง (parity)	เริ่มการแข่งขันสะสมอาวุธจากกำลังรบทางบกแล้วเปลี่ยนมาเป็นกองกำลังทางเรือ ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยใช้การลอกเลียนและการเทียบเคียง (parity)
7.รัฐที่มีขีดความสามารถในการก่อสงคราม/ระบอบการปกครอง	อาณาจักรปรัสเซีย (เยอรมัน) /รัฐตำรวจอำนาจนิยมและสมบูรณาญาสิทธิราชย์, รัสเซีย/ สังคมนิยม	จีน/ สังคมนิยม, มาเลเซีย, สิงคโปร์, ไทยอินโดนีเซีย/ ประชาธิปไตยไม่เสรีหรืออำนาจนิยม
8.ระดับนวัตกรรมของเทคโนโลยีด้านอาวุธ/ขีดความสามารถการเตรียมและแข่งขันสะสมอาวุธอันตรายนก่อนเข้าสู่สงคราม	ขีดความสามารถขั้นมูลฐานหรือ Tier-3 โดยเริ่มจากกำลังพลรบทางบก (เพราะกองทัพเรือยังไม่เจริญก้าวหน้า) เช่น ยานเกราะขนาดเล็ก ปืนใหญ่สนาม อาวุธปืนคาบศิลา เน้นกำลังพลเข้าทำการรบแล้วจึงพัฒนากำลังทางเรือจาก เรือไม้ เรือใบ เรือเหล็ก (ironclads) สู่ เรือประจัญบาน เรือ Dreadnaught และเรือดำน้ำขนาดเล็ก มีขีดความสามารถสร้างอากาศยานจำกัด ไม่มีขีดความสามารถสร้างอาวุธนิวเคลียร์	ขีดความสามารถขั้นมูลฐานหรือ Tier-3 โดยเริ่มจากกำลังพลรบทางบก เพื่อการรักษาความสงบและกิจการภายในเป็นหลัก เช่น อาวุธปืนเล็กประจำกาย ยานเกราะขนาดเล็ก เรือยกพลขึ้นบก ปืนใหญ่สนาม เน้นกำลังพลเข้าทำการรบ แล้วจึงพัฒนากำลังทางเรือ จากเรือตรวจการณ์ชายฝั่งขนาดเล็ก เรือคอร์เวตต์ เรือฟรีเกต และเรือดำน้ำขนาดเล็ก มีขีดความสามารถสร้างอากาศยานจำกัด ไม่มีขีดความสามารถสร้างอาวุธนิวเคลียร์
9.สาเหตุ รูปแบบ และห้วงเวลาการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1	สาเหตุ Chain Ganging / เป็นสงครามตามแบบ (conventional warfare) / เริ่มสงคราม 28 กรกฎาคม 1914 สิ้นสุด 11 พฤศจิกายน 1918	????????????????

จากตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบข้างต้น ปัจจัยที่ 1 ถึง 9 ที่มีความคล้ายคลึงบางประการที่ล้วนแต่เป็น

ปัจจัยที่เอื้อต่อการแข่งขันสะสมอาวุธและมีความเป็นไปได้ว่าจะนำไปสู่สงครามระหว่างรัฐทั้งสิ้น

3.2. หากกรอบแนวคิดของ Huntington ด้านสถานการณ์ทั้งภายใน (domestic process) และระหว่างประเทศ (action-reaction) และการแข่งขันสะสมอาวุธทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สามารถใช้อธิบายปรากฏการณ์ของยุโรปก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ในฐานะตัวอย่างหนึ่งของการแข่งขันสะสมอาวุธได้ดีแล้ว มนการเปรียบเทียบ (analogy) แบบเดียวกัน ก็น่าจะอธิบายปรากฏการณ์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ช่วงปลายศตวรรษที่ 20 จนถึงปัจจุบัน ที่มีบริบทคล้ายคลึงกันได้ดีเช่นเดียวกัน ทำให้สามารถตั้งสมมติฐานได้ว่า ปรากฏการณ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่น่าจะเป็นการแข่งขันสะสมอาวุธเช่นเดียวกันด้วย

3.3. ตามตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบในข้อที่ 1 จึงมีข้อเสนอว่า หลังจากประเทศในภูมิภาคเน้นการพัฒนากองทัพบกเพื่อรองรับภัยคุกคามทางบกและการรักษาความมั่นคงภายในมาระยะหนึ่งแล้ว ในช่วงปลายสงครามเย็นต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ได้เปลี่ยนแปลงบทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานโดยมีแนวโน้มที่พัฒนากองทัพเรือและกองทัพอากาศในระดับที่มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในปัจจัยข้อที่ 8 (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนากองทัพในเชิงคุณภาพ) โดยการแข่งขันสะสมกองกำลังทางเรือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ น่าจะเป็นปรากฏการณ์ที่น่าจะมีระดับความรุนแรงและความเสี่ยงที่จะเกิดความขัดแย้งระดับสูงสุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

3.4. การที่นักวิชาการท่านอื่นๆ ส่วนใหญ่พิจารณาตัดสินว่าประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไม่อยู่ในการแข่งขันสะสมอาวุธนั้น ส่วนใหญ่นั้น ได้ละเลยมองข้ามบริบทหรือนโยบายบางประการที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันสะสมอาวุธเชิงคุณภาพที่สำคัญ เช่น การที่บางประเทศเริ่มมีฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศและทรัพยากรมนุษย์ที่เข้มแข็งและมีคุณภาพที่นำไปสู่การผลิตอาวุธใช้ได้เองภายในประเทศ (สิงคโปร์ มาเลเซีย), การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่กว้างขวางและซับซ้อนกับประเทศเจ้าของเทคโนโลยีทางอาวุธภายนอกภูมิภาคไม่ว่าจะเป็น อังกฤษ สหรัฐอเมริกา เยอรมนี เนเธอร์แลนด์ สวีเดน เกาหลีใต้ อินเดีย จีน ญี่ปุ่น แอฟริกาใต้ รวมทั้งอดีตเจ้าอาณานิคม รัฐที่ยื่นความช่วยเหลือหรือคุกคาม รวมทั้งการเปิดประเทศสานสัมพันธ์เพิ่มเติม รวมทั้งมีเสถียรภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจภายในระดับสูง (สิงคโปร์, มาเลเซีย, อินโดนีเซีย, บรูไน) เหล่านี้เป็นประเด็นใหม่ที่ไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาเชื่อมโยงและไม่ค่อยนำมากล่าวถึงเพื่ออธิบายปรากฏการณ์การแข่งขันสะสมอาวุธในภูมิภาคนี้ด้วย ทั้งๆที่ ชัดความสามารถเชิงคุณภาพเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกับการพัฒนาในด้านต่างๆ ของประเทศแถบยุโรปและสหรัฐอเมริกาในบริบทก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยประเทศที่มีคุณสมบัติครบถ้วน (หรือมีความใกล้เคียง) เหล่านี้

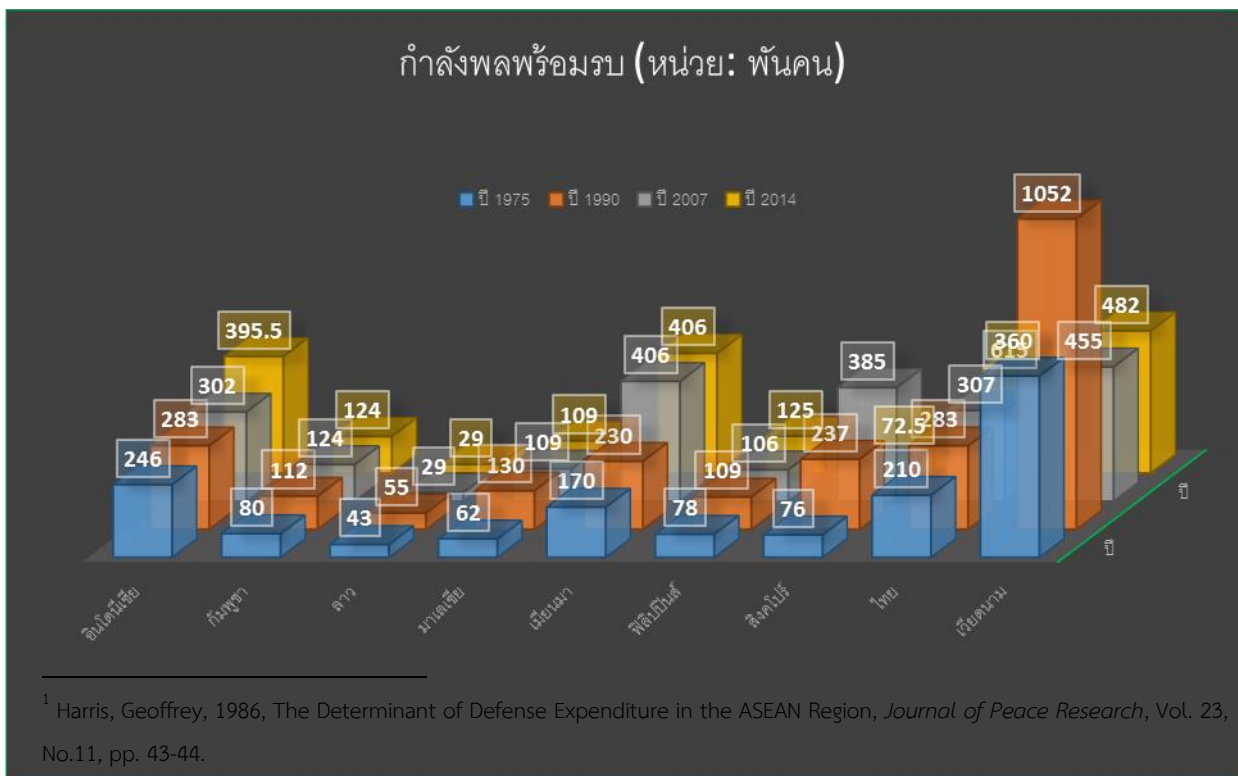
3.5. การวิเคราะห์แนวโน้มการแข่งขันสะสมอาวุธโดยอาศัยกรอบแนวคิดของ Huntington

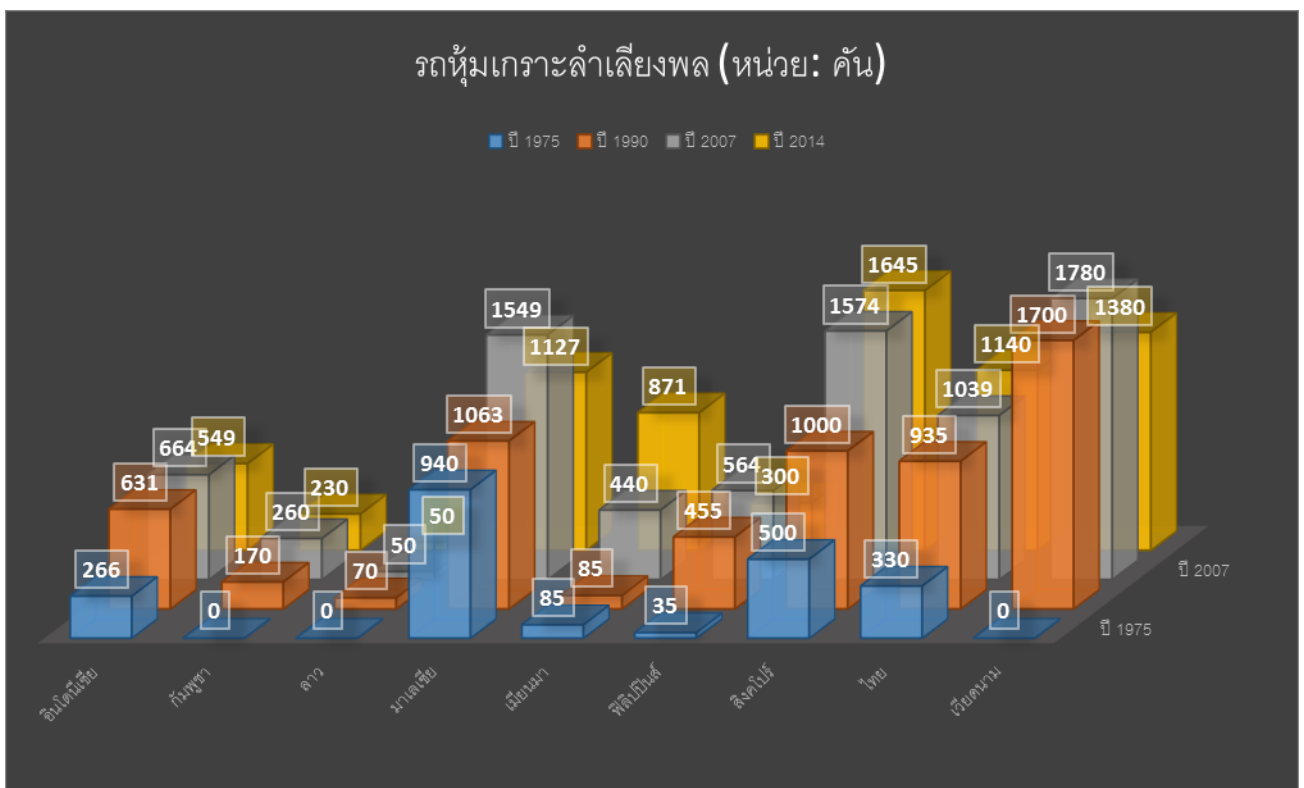
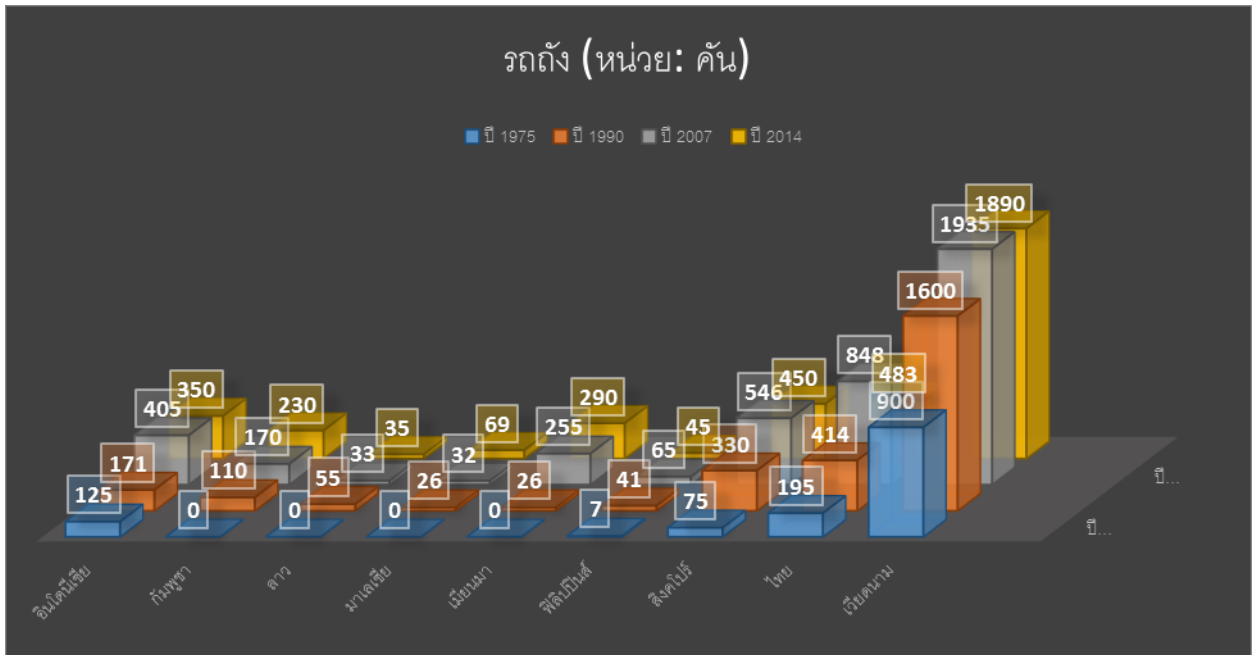
Huntington เสนอว่า การแข่งขันสะสมอาวุธเชิงปริมาณ คือ การขยายจำนวนกำลังทหารและยุทโธปกรณ์ที่มีอยู่โดยมาจากการใช้ขีดความสามารถทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองเพื่อแปรเปลี่ยน จัดสรรทรัพยากรจากภาคพลเรือนไปสู่ภาคการทหาร จนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงท่าทีที่คุกคามหรือมีความตั้งใจ หรือพัฒนากำลังรบ โดยเน้นไปที่คุณลักษณะการเพิ่มขึ้นเชิงปริมาณ เช่น การจัดหาอาวุธจำนวนมากในอัตราที่เพิ่มขึ้นสูงกว่าปกติ แล้วส่งผลให้รัฐตอบโต้ด้วยวิธีการเดียวกันผ่านการเลียนแบบ หรือเพิ่มกำลังรบขดเซย์ให้เทียบเคียงหรือสูงกว่า (parity or superiority) ส่วนการแข่งขันสะสมอาวุธเชิงคุณภาพ คือ การปลดระวางยุทโธปกรณ์ที่มีอยู่แล้วแทนที่ด้วยกำลังทหารและยุทโธปกรณ์ที่มีเทคโนโลยีทันสมัยและมีประสิทธิภาพมากขึ้น (เน้นไปที่ระบบนวัตกรรมอาวุธสมัยใหม่) หากนำข้อเสนอของ Huntington มาพิจารณาการแข่งขันสะสมอาวุธในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น จะเห็นว่าในภูมิภาคนี้มีสัญญาณการเปลี่ยนแปลงบางประการที่เน้นการแข่งขันสะสมอาวุธเชิงคุณภาพมากกว่าเชิงปริมาณ โดยดำเนินต่อเนื่องมาจากช่วงปลายสงครามเย็น

ช่วงปลายสงครามเย็น กองทัพในภูมิภาค ได้รับการออกแบบจากรัฐภายในและมหาอำนาจภายนอกเพื่อภารกิจทางความมั่นคงภายในมากกว่านอกประเทศ ไม่ว่าจะเป็น ภัยลัทธิคอมมิวนิสต์ การลู่ซื้อหรือต่อต้านรัฐบาลต่างๆ โดยภัยคุกคามนอกประเทศในช่วงปลายสงครามเย็นซึ่งคือ ภัยจากเวียดนามเหนือที่ได้รับการสนับสนุนจากสหภาพโซเวียตเป็นหลัก รวมทั้งการแย่งชิงอำนาจของเจ้าอาณานิคมเดิม (เช่น Konfrontasi ระหว่างมาเลเซียและอินโดนีเซีย) ดังนั้น รูปแบบของยุทโธปกรณ์ของกองทัพจะเป็นการนำเข้ายุทโธปกรณ์หรือการได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศเป็นหลักเพื่อการรับประกันความมั่นคงทางทหารของรัฐ การผลิตอาวุธภายในประเทศ ยังมีอยู่อย่างจำกัดมาก (ทั้งยังใช้เทคโนโลยีระดับต่ำ เช่น ดินปืน อาวุธประจำกาย ระเบิดแบบมูลฐาน) ภายหลังจากสิ้นสุดสงครามเย็น ได้มีการเปลี่ยนแปลงแนวโน้มครั้งสำคัญในภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นการถอนตัวของสหรัฐ การมีบทบาทมากขึ้นของจีน การที่รัฐต่างๆ จะต้องอยู่ด้วยตนเอง ทั้งๆที่ในอดีตไม่ได้วางรากฐานการสร้างเชื่อมั่นระหว่างกัน ส่งผลให้แต่ละรัฐปรับเปลี่ยนนโยบายตามสภาพแวดล้อมความมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญ

แม้ว่ารัฐต่างๆ จะมีแนวโน้มงบประมาณทางทหารเพิ่มสูงขึ้นตามลำดับ¹ แต่งบประมาณทางทหารเองไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนของการแข่งขันสะสมอาวุธ เนื่องจากงบประมาณทางทหารส่วนใหญ่ (แนวโน้มสัดส่วนใกล้เคียงกันในแต่ละประเทศ) เป็นค่าใช้จ่ายในการกำลังพล (เงินเดือน สวัสดิการ ที่อยู่อาศัย) กว่าร้อยละ 50 ส่วนค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติการ (การฝึก การปฏิบัติหน้าที่ และการคงสภาพยุทโธปกรณ์) ร้อยละ 25 ส่วนที่เหลือร้อยละ 25 จะเป็นมูลค่าที่ใช้จริงในการจัดหาและการวิจัยพัฒนายุทโธปกรณ์

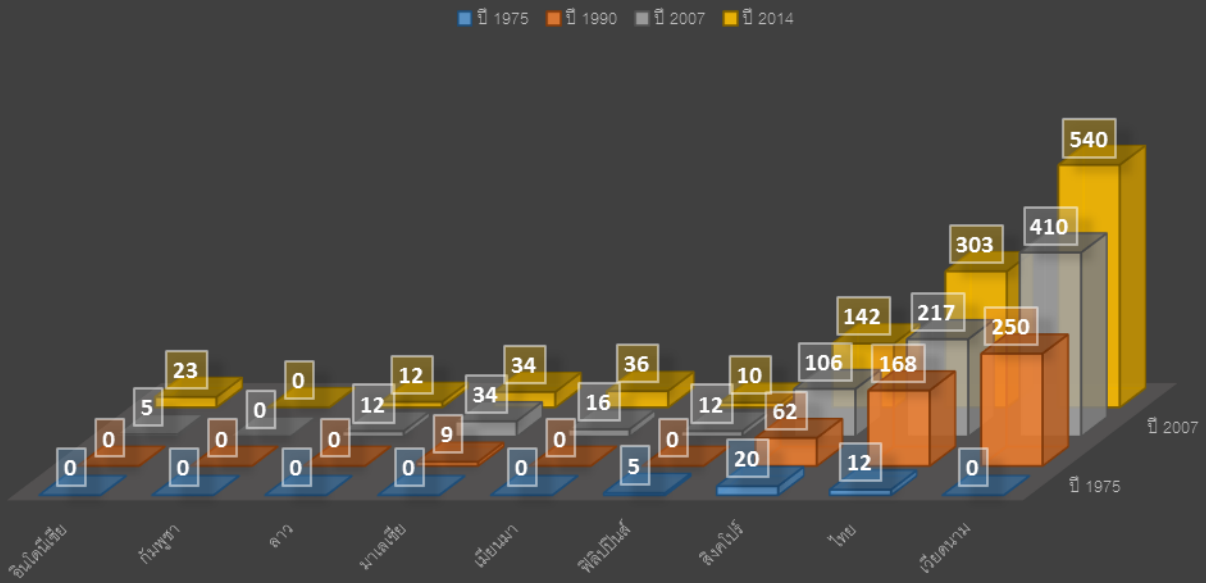
กองทัพในภูมิภาคมีแนวโน้มริเริ่ม เปลี่ยนแปลงจากเดิมที่เน้นการพัฒนากองกำลังทางบก (เพื่อรับมือกับภัยคุกคามแบบเก่า) หรือกองกำลังทางอากาศที่ทำหน้าที่สนับสนุนการปฏิบัติการทางบก มาเป็นการพัฒนากองทัพเรือ และกองทัพอากาศด้วยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าขึ้น แทนที่จะเน้นการพัฒนากองกำลังทางบก² แต่การพัฒนายุทโธปกรณ์ของกองทัพเรือและกองทัพอากาศนั้นไม่ได้เพิ่มอย่างมีนัยสำคัญนัก ดังข้อมูลเปรียบเทียบต่อไปนี้^{3,4}

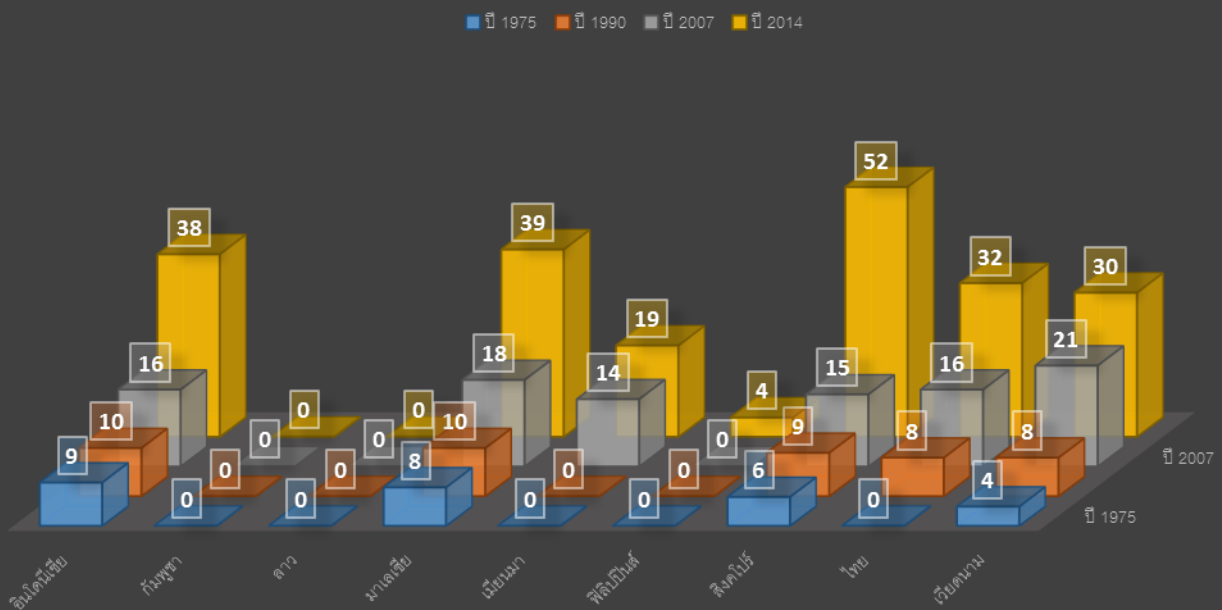

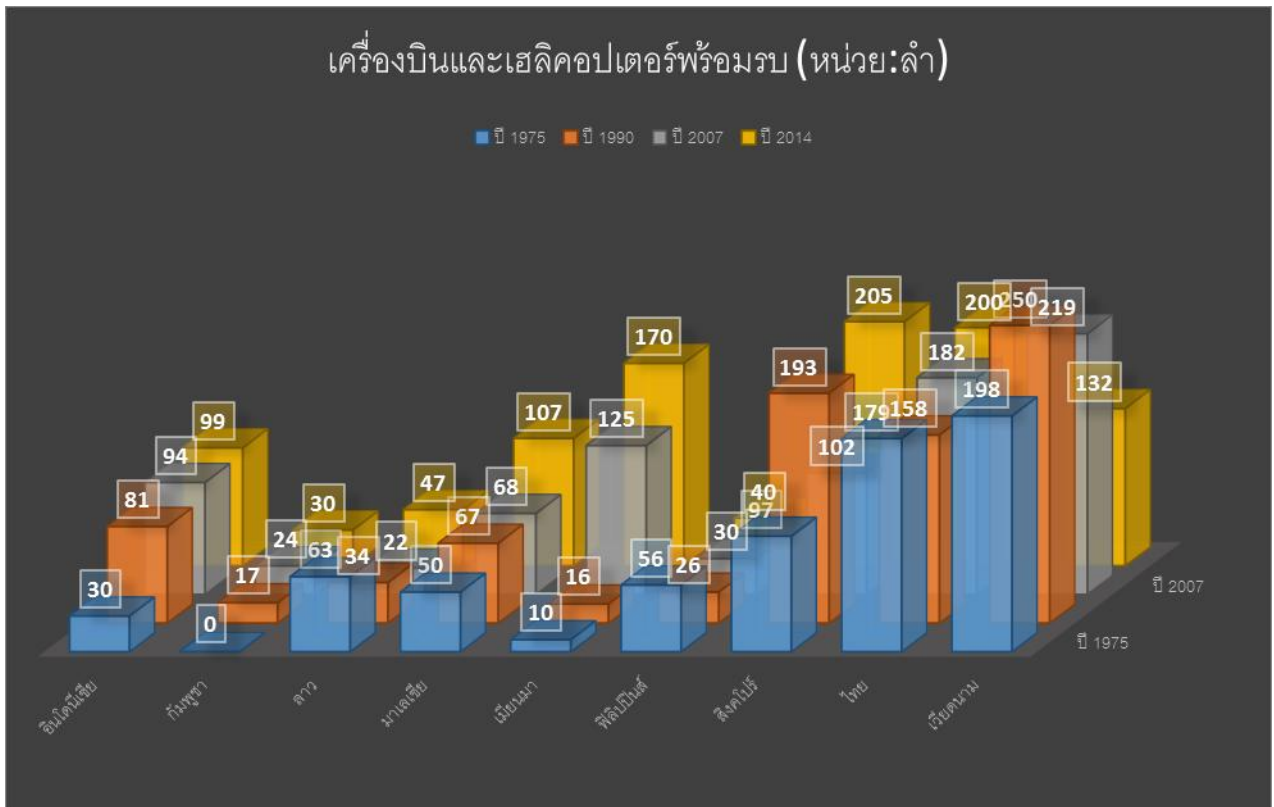
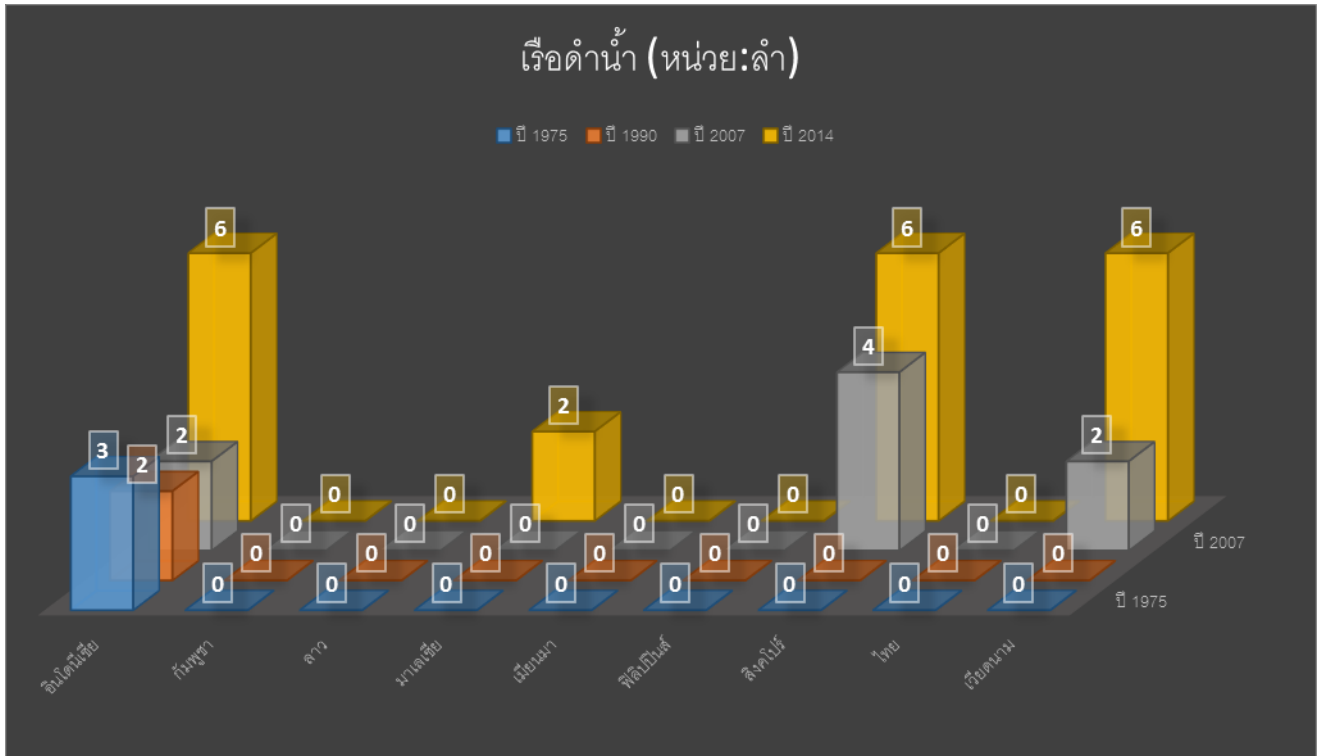

ปืนใหญ่กลางกระสุนวิถีโค้งขนาด 155 มม. (หน่วย:กระบอก)

เรือรบที่ติดตั้งระบบอาวุธนำวิถี (หน่วย:ลำ)

แผนภูมิข้างต้นได้แสดงยุทธโปกรณ์หลักของกองทัพประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ห้วงปี ค.ศ. 1975- 2007

โดยในช่วงปี ค.ศ. 1975 เป็นช่วงหลังสงครามเวียดนาม ปีค.ศ. 1990 เป็นช่วงสิ้นสุดสงครามเย็น และปี ค.ศ. 2007 เป็นช่วงปีล่าสุดที่สามารถทำการสำรวจได้อย่างละเอียด จะเห็นได้ว่า ในช่วงก่อนปี ค.ศ. 1975 กองกำลังทั้ง 3 เหล่าทัพในภูมิภาค โดยเฉพาะกองทัพบก มีแนวโน้มเชิงปริมาณที่เพิ่มขึ้น อันเป็นช่วงที่สิงคโปร์ มาเลเซียและอินโดนีเซียเป็นรัฐที่มีอำนาจทางการทหารที่อ่อนแอ มีประเทศไทยเป็นรัฐแนวหน้าวางกันอิทธิพลคอมมิวนิสต์จากจีนและเวียดนามและได้รับความช่วยเหลือทางการทหารจำนวนมากจากสหรัฐอเมริกา และรัฐต่างๆ ยังเน้นไปที่การพัฒนากำลังรบทางบกเพื่อตอบสนองภารกิจการป้องกันชายแดนและการรักษาความสงบภายในจากกลุ่มต่อต้านต่างๆ จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1990 ประเทศต่างๆ ได้เริ่มการพัฒนาขีดความสามารถทางทหารขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็น กำลังพลรบ รถถัง รถสายพานลำเลียงพล ปืนใหญ่ยิงระยะไกล เรืออาวุธนำวิถีและอากาศยานขับไล่ อินโดนีเซียเริ่มการพัฒนาอาวุธที่นำเข้ามาจากรัสเซียที่มีอยู่เดิม ส่งผลให้มาเลเซียเริ่มปรับท่าทีตาม สิงคโปร์แม้ว่าจะมีพื้นที่และทรัพยากรจำกัดแต่ได้ริเริ่มการพัฒนาฐานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และครบวงจรตามแบบของอิสราเอล ส่วนเวียดนามได้พัฒนากองทัพบก (จากเดิมที่มียุทโธปกรณ์จำนวนน้อยเนื่องจากเน้นกำลังพลเดินเท้า) อย่างเห็นได้ชัด ด้วยรถถังที่เพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 100 รถสายพานลำเลียงพลเพิ่มมาเป็น 1700 คัน และปืนใหญ่สนามมาเป็น 250 กระบอก เพื่อรองรับภัยคุกคามจากกัมพูชาและจีน ในภาพรวมของห้วงการเปลี่ยนแปลงระหว่างปี ค.ศ. 1975- 1990 นั้น เห็นได้วังกองทัพในภูมิภาคเน้นไปที่การพัฒนากำลังรบทางบกมากกว่ากองทัพเรือและกองทัพอากาศ โดยมาจากหลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นการที่กองทัพบกจะมีอิทธิพลทางการเมืองสูงกว่ากองทัพอื่นๆ, ประเทศในแผ่นดินใหญ่ภัยจะมาจากทางบก, การปราบปรามความไม่สงบในประเทศ, หรือยังเป็นช่วงที่รัฐที่มีอาณาเขตล้อมรอบด้วยทะเล (มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย) เพิ่งพ้นจากการเป็นอาณานิคม ยังพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานไม่เต็มที่ แนวโน้มการพัฒนากองทัพเรือและกองทัพอากาศจึงไม่ค่อยชัดเจนนัก

ส่วนห้วงปี ค.ศ.1990 ถึง ค.ศ. 2007 และต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันนั้น มีแนวโน้มที่เปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด คือการพัฒนากองทัพเรือและกองทัพอากาศในอัตราที่สูงขึ้นมากกว่ากำลังทางบก สาเหตุของการพัฒนากองทัพเรือและกองทัพอากาศมาจากรูปแบบภัยทางความมั่นคงที่เปลี่ยนไปจากเดิม ไม่ว่าจะเป็นการที่สหรัฐอเมริกาที่เดิมวางกำลังทางเรือ (โดยเฉพาะเรือดำน้ำ เรือฟริเกตอาวุธนำวิถีและเรือบรรทุกเครื่องบิน) และกองทัพอากาศ (ในสนามบินในไทยและฟิลิปปินส์รวมทั้งลงทุนสร้างบางแห่งด้วย) ได้เริ่มถอนกำลังออกจากภูมิภาค, การประกาศใช้เขตเศรษฐกิจจำเพาะ (EEZ), การเข้ามามีอิทธิพลของจีน, ปัญหาด้าน supply-side ของบริษัทค้าอาวุธ⁵, การตอบสนองความภาคภูมิใจในชาติ (prestige), ที่สำคัญที่สุดคือ การพัฒนาฐานอุตสาหกรรมและนวัตกรรมและเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (ยุทโธปกรณ์ทางเรือและทางอากาศต้องการระดับฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่สูงกว่ายุทโธปกรณ์ทางบก ที่อาจจะมาจาก การนำเข้า การสร้างความร่วมมือกับประเทศอื่นๆ การซื้อลิขสิทธิ์การผลิตยุทโธปกรณ์ หรือการถ่ายทอดเทคโนโลยี) โดยประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย มีแนวโน้มการพัฒนาในด้านดังกล่าวชัดเจนที่สุด สิงคโปร์ได้จัดตั้งบริษัทในความควบคุมของรัฐเรียกว่า ST Engineering ที่มี

⁵ หมายความว่า เดิมทีประเทศแถบยุโรปและสหรัฐอเมริกา จะทำการค้าขายอาวุธทางเรือและทางอากาศที่มีเทคโนโลยีล้ำสมัยด้วยตนเอง แต่หลังจากสงครามเย็นแล้ว ประเทศตะวันตกเหล่านี้ปรับลดงบประมาณทางทหารลงจำนวนมาก ทำให้ผู้ซื้อเดิมไม่สามารถจัดซื้อได้ บริษัทต่างๆ จึงต้องริเริ่มหาตลาดใหม่และริเริ่มการแข่งขันเชิงกลไกราคาใหม่ ตลาดใหม่ดังกล่าวคือ ตลาดในเอเชียและแอฟริกาตนเอง

หลายสาขาตามความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น ST Marine ด้านเรือรบ ST Kinetics ด้านอาวุธทางบก ยานรบทางบกและจรวด ST Aerospace ด้านอวกาศและอากาศยาน ST Electronics ด้านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ โครงสร้างที่ใกล้เคียงกันของอินโดนีเซียคือ รัฐวิสาหกิจ PT ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น PTDI ด้านอากาศยาน PT Pindad ด้านอาวุธและยานรบทางบก PT PAL ด้านเรือรบ เป็นต้น การจัดตั้งฐานอุตสาหกรรมป้องกันประเทศดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้ยุทธโศปกรณ์ได้รับการผลิตขึ้นมาใหม่ รักษาสภาพการใช้งานยาวนาน และทำให้การพัฒนากองทัพเรือและกองทัพอากาศยังเป็นแนวโน้มที่มีความสำคัญมากขึ้นในอนาคต

Southeast Asia's Navies, 1995–2015

	Indonesia				Malaysia			
	Ships	Tonnage	Subs	Tonnage	Ships	Tonnage	Subs	Tonnage
1995	32	50,167	2	2,420	3	5,360	0	0
2000	32	50,167	2	2,420	9	13,080	0	0
2005	28	40,099	2	2,420	9	13,080	0	0
2010	29	41,071	2	2,420	12	18,184	2	3,510
2015*	33	40,290	2	2,420	14	21,536	2	3,510

	Philippines				Vietnam			
	Ships	Tonnage	Subs	Tonnage	Ships	Tonnage	Subs	Tonnage
1995	1	1,776	0	0	9	12,535	0	0
2000	4	4,101	0	0	8	9,709	2	224
2005	4	4,101	0	0	10	8,348	2	224
2010	4	4,101	0	0	12	9,262	2	224
2015*	7	12,081	0	0	14	13,530	5	9,599

Southeast Asia's Air Forces, 1995–2015

	Indonesia				Malaysia			
	≤3G Fighters	≥4G Fighters	AEW&C	Tankers	≤3G Fighters	≥4G Fighters	AEW&C	Tankers
1995	50	11	0	2	74	18	0	0
2000	87	10	0	2	32	25	0	0
2005	58	14	0	2	36	23	0	4
2010	58	16	0	2	36	36	0	4
2015*	42	26	0	1	29	36	0	4

	Philippines				Vietnam			
	≤3G Fighters	≥4G Fighters	AEW&C	Tankers	≤3G Fighters	≥4G Fighters	AEW&C	Tankers
1995	11	0	0	0	190	0	0	0
2000	11	0	0	0	177	12	0	0
2005	11	0	0	0	193	16	0	0
2010	0	0	0	0	193	16	0	0
2015*	0	12	0	0	63	47	0	0

ส่วนตารางเหล่านี้⁶ บ่งชี้ว่าหากทำการพิจารณาทุโประกรณ์ของกองทัพเรือและกองทัพอากาศ (โดยเฉพาะประเทศที่มีทะเลล้อมรอบ) ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้มีแนวโน้มการพัฒนาเชิงคุณภาพ พร้อมๆ กับการพัฒนาเชิงปริมาณ ตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ. 1995 จนถึงปัจจุบันจะเห็นว่าแนวโน้มเชิงปริมาณแม้จะมีเพิ่มขึ้น แต่จะเน้นไปที่ทุโประกรณ์ที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูงมากกว่า เช่น เริ่มมีการใช้งานเรือดำน้ำในมาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ หรือเวียดนามต่างๆ ที่ไม่เคยมีใช้มาก่อน หรือจำนวนเรือ ที่แม้ว่าจะไม่เพิ่มมากนัก แต่ได้มีการยกระดับเรือรุ่นเก่าให้มีสมรรถนะสูงกว่าเดิม ผ่านการติดตั้งอาวุธนำวิถีจากเดิมที่ใช้ปืนใหญ่เรือเป็นหลัก ติดตั้งระบบควบคุมบังคับบัญชา ระบบสื่อสารดาวเทียม การยืดอายุการใช้งาน หรือติดตั้งระบบอาวุธอื่นๆ ลงบนเรือลำเดิม ส่วนกองทัพอากาศนั้น จะเห็นว่า อากาศยานรุ่นเก่ามีแนวโน้มจำนวนลดลง เช่น มาเลเซียมีอากาศยานรุ่นที่ 3 ลดลงจาก 74 ลำมาเป็น 29 ลำ แต่อากาศยานรุ่นที่ 4 เพิ่มขึ้นจาก 18 ลำมาเป็น 36 ลำหรือ เวียดนามที่มีแนวโน้มแบบเดียวกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1994 เป็นต้นมา⁷ กองทัพอากาศในภูมิภาคได้เริ่มมีการจัดหาอากาศยานรุ่นที่ 4 และ 4.5 เข้ามาในภูมิภาค โดยเริ่มจากสิงคโปร์และไทยที่เป็นพันธมิตรที่ใกล้ชิดที่สุดของสหรัฐอเมริกา ที่จัดหาเครื่องบิน F-16 จากเหตุการณ์นั้น ประเทศอื่นๆ ได้ทำการเลียนแบบ (imitate) การจัดหาอากาศยานที่มีสมรรถนะสูงเทียบเคียงกันตามมาเรื่อยๆ

4.สรุปผลการศึกษา

สมมติฐานนี้ได้ทำการศึกษาปรากฏการณ์การแข่งขันสะสมอาวุธในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ผ่านการใช้กรอบแนวคิดจากนักวิชาการมาศึกษาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น สถานการณ์หลังสงครามเย็นมีปัจจัยทั้งภายในและภายนอกที่ซับซ้อนมากขึ้น จนทำให้การแข่งขันสะสมอาวุธนั้นส่งผลต่อความมั่นคงในภูมิภาคได้ ส่วนคำถามที่ว่าภูมิภาคนี้จะเป็นการแข่งขันสะสมอาวุธหรือไม่นั้น นักวิชาการมีความเห็นไปในหลายทิศทาง บ้างก็เห็นว่าสถานการณ์ยังไม่รุนแรงถึงขั้นการแข่งขันสะสมอาวุธดังที่ดำเนินอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียง เอเชียใต้ หรือที่เคยเกิดขึ้น

⁶ Chan, Jane, Till, Geoffrey, 2014, Naval Modernization in South-east Asia: Modernization versus Arms Races, *Naval Modernization in South-east Asia: Nature, causes and consequences*, New York: Routledge, pp.283-297.

⁷ Kai, Ooi Tjin, Maj, 2014, Interpreting Recent Military Modernizations in Southeast Asia: Cause for Alarm or Business as Usual, *Pointer, Singapore: Journal of Singapore Arms Forces*, Vol.38, No.1, pp. 22-25.

ระหว่างมหาอำนาจในช่วงสงครามเย็น บ้างก็เห็นว่ามีความเป็นไปได้อยู่บ้างเพราะแต่ละรัฐทำการพัฒนาและเพิ่มจำนวนยุทโธปกรณ์อย่างไม่หยุดยั้ง ส่วนผู้วิจัยนั้นได้อาศัยมุมมองทางประวัติศาสตร์โดยหากเปรียบเทียบบริบทของยุโรปก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 (อันเป็นสิ่งที่ Huntington ชี้ว่าเป็นกรณีศึกษาหลักของการแข่งขันสะสมอาวุธ) และบริบทของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในปัจจุบันแล้วจะพบว่ามีความคล้ายคลึงกันมาก ทำให้สามารถประเมินว่าสถานะปัจจุบันของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้น่าจะอยู่ในช่วงต้นของการแข่งขันสะสมอาวุธไปด้วย อย่างไรก็ตาม การศึกษาการแข่งขันสะสมอาวุธในแง่ของกรอบแนวคิดดังกล่าวนี้มีความหลากหลายมาก ที่นำเสนอในที่นี้เป็นงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ของผู้อื่นที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อการวิเคราะห์เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ในความเป็นจริงแล้วงานการศึกษาการแข่งขันสะสมอาวุธในฐานะที่ใช้การคำนวณทางคณิตศาสตร์สถิติหรือเชิงเศรษฐศาสตร์การป้องกันประเทศในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณนั้นยังได้รับการศึกษาไว้จำนวนมากแต่ไม่ได้นำมากล่าวถึงในที่นี้ ยังมีกรณีศึกษาและแง่มุมอื่นๆ ที่งานนี้ยังไม่ได้เข้าไปศึกษา หากหยิบยกงานชิ้นอื่นมาเป็นกรอบแนวคิดแล้ว ย่อมจะได้ข้อค้นพบที่แตกต่างออกไปเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ทั้งยังเป็นคุณูปการทางวิชาการที่ช่วยเติมเต็มและอุดช่องโหว่ของงานวิจัยชิ้นนี้ด้วย